

## O vzniku hlaholice

Milan Chrobák (1. místo v I. kategorii)

Tož děcka, budu vám vyprávět o vzniku hlaholice. Posad'te sa a neděľajte rachot:

Jednoho mokrého rána z lesů stúpaly mraky páry a všude, kde sas nadechl, si cítil mokrý svěží vzduch. Tu vylezl sem před dřevěнку, kterou sem rukama holýma stavěl, a stará povídá: „Tož dědku, nezapomeň tady placatku, já bych sa za tebu nikam neplahočila. Tu máš a dones ju pak prosím tě domů.“

Tož vzal sem placatku, sekeru Ostrohlavku a pilu Zubatku a vyrazil sem. Dnes mi to šlo úplně samo. Dorazil sem ke Staré borovici a zahnul vpravo a šel proti prúdu potůčku až k prameni. Vidět tu bylo asi na pět sáhů – mlha padla. Zahlédl sem jeden hodně urostlý strom, byl takový, že by ho museli dva chlapi objímat'. Dal sem sa do práce a pracoval tak dlúho, dokud nebyla v placatici půlka slivovice. Strom ležel na zemi, a tak sem si naň sednul. Mlha opadla. A mezi mraky vysvitlo slunko a jak tak sedím na téj kládě, objeví sa nade mnú v kopci dva dědulové s fúsiskama skoro až po kolena, v dlúhých honosných plášťích, celých od bahna, a jeden nese jakúsi hůl s dvojitým křížem a druhý několik knih v podpaží.

„Dobré dopoledne,“ povídá ten starší s knihami, „neradi rušíme, ale nemáte něco k pití?“

„Samozřejmě, nate, ber, dokud dávám,“ a s těmito slovy sem jim podal placatku. Ten starší přičuchnul a z plna hrdla si dal několik hltů, domnívající sa, že je to voda. Druhý udělal totéž. A oba začali kašlat' a dusit' sa a já na ně nechápavě civěl. Až po chvíli sem naházel jejich věci do svého ranca a ty dva kuckající staříčky podepřel a scházel s nima do údolí. U chalupy vyběhla stará, ně na pomoc.

V chalupě sme pak ty dva posadili za stůl, a že je vyzpovídáme. Na nic sa nezmohli, ale ten starší v jednom kuse jejich jména Cyrilek a Metůdek a plno dalších slůvek mlel a vesele hlaholil. Dali sme tedy tomu druhému nějaký uhel a bílý ubrúsek a at' to zapisuje. Ten neco načmáral a celý nařatý usnul.

Ráno, když sa oba vzbudili, sme jim se starú ukázali to, co včera načmárali. A ti sa rozchechtali na celé kolo, ale naráz ten starší zvažněl: „To, co jsi včera naškrtal,“ říká mladšímu, „se jeví jako dobrý nápad. Slovanům můžeme psát knihy v těchto znacích.“ A s poděkováním pomalu odcházeli pryč.

A takto vznikla hlaholica. Ale dlúhé věky přetrvá spíš ta placatica.